

Sygn. akt VIII Pa 104/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2016 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący – Sędzia SO Zofia Kubalska (spr.)

Sędziowie SO Barbara Kotowska

SO Iwona Jawor-Piszc

Protokolant – sekretarz sądowy Ewelina Parol

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2016 roku w Lublinie

sprawy z powództwa J. P.

przeciwko (...) K. S. W. w K.

o dopuszczenie do pracy ewentualnie o ustalenie istnienia stosunku pracy

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej IV Wydziału Pracy

z dnia 24 sierpnia 2015 roku sygn. akt IV P 314/14

I oddała apelację;

II zasądza od(...) S. W. w K. na rzecz J. P. kwotę 302,29 zł (trzysta dwa złote dwadzieścia dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

SSO Barbara Kotowska SSO Zofia Kubalska SSO Iwona Jawor-Piszc

Sygn. akt VIII Pa 104/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 sierpnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej po rozpoznaniu sprawy z powództwa J. P. przeciwko (...) S. W. w K. o dopuszczenie do pracy, ewentualnie o ustaleniu istnienie stosunku pracy w pkt I nakazał pozwanej dopuszczenie powódki do pracy na stanowisku nauczyciela tej szkoły, w wymiarze 22/55 etatu na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, w pkt II zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 60 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w pkt III nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1510 złotych tytułem opłaty od pozwu od uiszczonej której powódka była zwolniona z mocy ustawy (k.109).

W pozwie z dnia 29 grudnia 2014 r. (data nadania) powódka J. P. wniosła o ustalenie, że od 1 września 2014 roku łączy ją z pozwaną (...) K. S. W. w K., stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, w wymiarze 22/25 etatu (zajęć dydaktycznych), na stanowisku nauczyciela oddziału przedszkolnego.

Pozwana powództwa nie uznała, wniosła o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W piśmie procesowym z dnia 10 marca 2015 r. (data wpływu) pełnomocnik powódki zmodyfikował powództwo w ten sposób, że wniósł o nakazanie pozwanej dopuszczenia powódki do pracy w(...) K. S. W. w K. na stanowisku nauczyciela, w wymiarze 22/25 etatu, na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Jako roszczenie ewentualne wniósł o ustalenie, że powódka jest zatrudniona w pozwanej szkole na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, w wymiarze 22/25 etatu, od dnia 2 września 2013 r. Ponadto domagał się zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Rejonowy ustalił, że powódka J. P. (panieńskie nazwisko W.) po raz pierwszy została zatrudniona w pozwanej (...) K. S. W. w K. od dnia 14 lutego 2005 r., na podstawie umowy o pracę na zastępstwo. Ostatnio powódka była zatrudniona w tej szkole na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 1 września 2013 r. do dnia 31 sierpnia 2014 r., na stanowisku nauczyciela, w wymiarze czasu pracy 35/40 etatu (22/25 godzin dydaktycznych).

Sąd I-instancji wskazał, że od października 2012 r. powódka legitymuje się stopniem awansu zawodowego nauczyciela mianowanego, a od 2010 roku w pozwanej szkole funkcjonowały punkty przedszkolne współfinansowane ze środków unijnych w ramach uczestnictwa w programie Operacyjnym Kapitał Ludzki „Modernizacja Oddziałów Przedszkolnych w Szkołach Podstawowych”. Od 2013 r. rozpoczęły funkcjonowanie oddziały przedszkolne, współfinansowane ze środków Ministerstwa Edukacji. Zgodnie z arkuszem organizacyjnym na rok szkolny 2013/2014, w szkole istniały dwa oddziały przedszkolne. Przewidziana liczba godzin nauczycielskich w oddziale dla 3 i 4 latków wynosiła 25, zaś dla 5 i 6 latków – 22. Aneks nr (...) (...) sporządzonym z powodu zaistniałych zmian: urlopu zdrowotnego jednego nauczyciela, uzupełnienia wakacji oraz dodatkowych godzin przyznanych przez organ prowadzący, powódce zostało przydzielonych 20,5 godziny zajęć nauczycielskich, natomiast K. B. – 12,5 godziny w oddziale przedszkolnym.

Od dnia 14 lutego 2014 r. powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim, zaś od dnia 20 czerwca 2014 r. do zakończenia umowy (31 sierpnia 2014 r.), na urlopie macierzyńskim. Z uwagi na długotrwałe zwolnienie lekarskie powódki, aneksem nr (...) z dnia (...) godziny które realizowała w oddziale przedszkolnym zostały przydzielone R. S.. Aneks nr (...) z dnia (...) godziny w oddziale przedszkolnym zostały rozdzielone po 12,5 - pomiędzy R. S. i K. B..

Zgodnie z treścią arkusza organizacyjnego na rok szkolny 2014/2015, zatwierdzonego przez organ prowadzący dnia 28 maja 2014 r., liczba oddziałów przedszkolnych pozostała na takim samym poziomie jak w poprzednim roku szkolnym (2 oddziały). Liczba godzin przedszkolnych dla 3 i 4 latków pozostała na poziomie 25, zaś dla 5 i 6 latków zwiększyła się z 22 do 25 (łącznie 50 godzin w oddziałach przedszkolnych). Z tego 25 godzin (5 i 6 latki) przydzielono nauczycielce B. R., natomiast pozostałe 25 godzin w oddziale przedszkolnym 3-4 latków pozostało nieobsadzonych.

Powódka nie została uwzględniona w tym arkuszu. Aneks nr (...) z dnia (...) pozostałe 25 godzin przedszkolnych dla 3-4 latków przydzielono nauczycielce K. B.. Aneks nr (...) z dnia (...) zatwierdzonym 12 marca 2015 roku, godziny w oddziale przedszkolnym, przypadające dotychczas K. B., zostały przydzielone nowozatrudnionej nauczycielce A. Z.. Nauczycielka ta została zatrudniona w pozwanej szkole na podstawie umowy o pracę z dnia 16 lutego 2015 r., na czas określony - do dnia 26 czerwca 2015 r., w wymiarze 40/40 etatu (25 godzin dydaktycznych). A. Z. posiadała wówczas stopień awansu zawodowego nauczyciela kontraktowego.

W świadectwie pracy wystawionym dnia 1 września 2014 r. pracodawca wskazał, że powódka była zatrudniona w pozwanej szkole w okresie od 1 września 2013 r. do 31 sierpnia 2014 r., w wymiarze 22/25 etatu, zaś stosunek pracy ustał na podstawie art. 30 § 1 pkt 4 - z upływem czasu, na jaki umowa była zawarta.

Sąd Rejonowy wskazał, że powyższy stan faktyczny, co do zasady, nie był sporny i został ustalony na podstawie zeznań powódki J. P. i zeznań reprezentanta pozwanej T. N., przesłuchanych w trybie art. 299 k.p.c., zeznań świadków: K. A., M. S., R. R. dokumentów złożonych w sprawie, których wiarygodność nie była kwestionowana oraz zawartych w aktach osobowych powódki.

W ocenie Sądu I-instancji powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd powołał art. 10 ust. 6 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. 2014, poz. 191 ze zm.), zwanej dalej Kartą Nauczyciela, zgodnie z którym w przypadku braku warunków do zatrudnienia nauczyciela mianowanego bądź dyplomowanego na podstawie mianowania w pełnym wymiarze zajęć, stosunek pracy z takim nauczycielem nawiązuje się na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w niepełnym wymiarze. Ustęp 7 tego artykułu stanowi, że w przypadku zaistnienia potrzeby wynikającej z organizacji nauczania lub zastępstwa nieobecnego nauczyciela, w tym w trakcie roku szkolnego, z osobą rozpoczynającą pracę w szkole, z nauczycielem kontraktowym lub nauczycielami, o których mowa w ust. 5, stosunek pracy nawiązuje się na podstawie umowy o pracę na czas określony.

Sąd I-instancji wskazał, że w przedmiotowej sprawie kwestią zasadniczą było rozstrzygnięcie, czy pracodawca, nawiązując z powódką ostatnią umowę o pracę, miał podstawy do zastosowania art. 10 ust. 7 ustawy Karta Nauczyciela.

Zaznaczył, że pozwana wskazywała, iż zawarcie z powódką umowy o pracę na czas określony było podyktowane tym, że funkcjonowanie oddziału przedszkolnego dla dzieci w wieku 3-4 lat, każdego roku było uzależnione od liczby dzieci zapisanych do oddziału.

Podkreślił, że zasadą wynikającą z Karty Nauczyciela jest zatrudnianie nauczycieli kontraktowych oraz mianowanych na podstawie umów na czas nieokreślony. Przepisy stanowiące odstępstwo od tej zasady mają zastosowanie jedynie do sytuacji wyjątkowych i należy je stosować ze szczególną ostrożnością.

Sąd Rejonowy podniósł, że w postanowieniu z dnia 29 stycznia 2014 r. (II PK 245/13, LEX nr 1647018) Sąd Najwyższy wskazał, że wyjątek dopuszczający zatrudnienie nauczyciela kontraktowego (w tym przypadku mianowanego) na podstawie umowy o pracę na czas określony uregulowany został w art. 10 ust. 7 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 roku Karta Nauczyciela i zgodnie z tym przepisem jest to prawnie możliwe tylko wówczas, gdy zachodzi potrzeba zastępstwa nieobecnego nauczyciela lub potrzeba wynikająca z organizacji nauczania. Potrzeby wynikające z organizacji nauczania, które uzasadniają zatrudnienie nauczyciela na czas określony, mogą być spowodowane szczególnym charakterem prowadzonej działalności przez szkołę, w której występuje niepewność co do czasu prowadzenia określonej działalności, np. liczby uczniów.

Sąd I-instancji zaznaczył, że przykłady takich potrzeb wskazane są w innych orzeczeniach, i wskazał, że w wyroku z dnia 3 grudnia 2010 r. (I PK 122/10, OSNP 2012/3-4/40/ Sąd Najwyższy wskazał, że zajęcia logopedyczne są zajęciami dodatkowymi, których prowadzenie jest warunkowane posiadaniem przez szkołę środków finansowych gwarantowanych przez organ prowadzący szkołę. W kolejnym przyjął, iż prowadzenie w młodzieżowym domu kultury eksperymentalnych zajęć z edukacji ekologicznej, których kontynuowanie w następnych latach szkolnych zależy od zgłoszenia się odpowiedniej liczby uczniów i zgody kuratora oświaty, uzasadnia zatrudnianie nauczyciela – instruktora na podstawie terminowych umów o pracę w związku z potrzebą wynikającą z organizacji nauczania (wyrok z dnia 9 grudnia 1998 r., I PKN 499/98, OSNP 2000/3/105).

Sąd Rejonowy podniósł, że nie można zgodzić się ze stanowiskiem pozwanej, która podnosiła, że zawarcie z powódką umowy o pracę na czas określony, z zastosowaniem regulacji art. 10 ust 7 Karty Nauczyciela uzasadnione było tym, że funkcjonowanie oddziału przedszkolnego dla dzieci w wieku 3-4 lat każdego roku było uzależnione od liczby dzieci zapisanych do oddziału. Albowiem jak wynika z zeznań reprezentanta pozwanej nabór do oddziałów przedszkolnych prowadzony jest do końca marca danego roku. Co najmniej pod koniec kwietnia znana jest ilość dzieci, których rodzice zgłosili do takiego oddziału. Dyrektor szkoły musi w tym czasie posiadać taką wiedzę, bowiem obowiązany jest opracować projekt organizacyjny szkoły, zatwierdzany jest przez organ prowadzący w miesiącu maju. Brak odpowiedniej liczby dzieci i nieutworzenie oddziału, może skutkować podjęciem wobec nauczyciela działań przewidzianych w art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela.

Gdyby natomiast przyjąć kryterium zawierania umów z nauczycielami, przedstawione przez stronę pozwaną, stosowanie art. 10 ust. 7 Karty Nauczyciela, stałoby się zasadą, a nie wyjątkiem. Szkoła bowiem mogłaby utrzymywać, że nawet po zatwierdzeniu projektu organizacyjnego szkoły, jakaś część dzieci zapisana do oddziału, może jeszcze zrezygnować do momentu rozpoczęcia roku szkolnego. W ocenie Sądu I-instancji w praktyce, przy tym założeniu,

nie byłoby podstaw do zatrudniania nauczycieli na podstawie umów o pracę na czas nieokreślony. Stanowisko strony pozwanej w tym zakresie, jako niezgodne z przepisami Karty Nauczyciela, jest nie do zaakceptowania.

Dodatkowo wskazał, że jak wynika z dołączonych do akt sprawy dokumentów, na miejsce powódki została zatrudniona inna nauczycielka – A. Z., legitymująca się stopniem awansu zawodowego nauczyciela kontraktowego, a więc posiadająca niższe kwalifikacje zawodowe od powódki. Zatrudnienie tej nauczycielki oznacza, w ocenie Sądu Rejonowego, że istniała możliwość dalszego zatrudniania powódki na stanowisku nauczyciela w oddziale przedszkolnym. Powyższe świadczy też o potrzebie zatrudniania na tym stanowisku nauczyciela na okres dłuższy niż jeden rok. Nie jest zrozumiałe zachowanie pracodawcy, który zatrudnia pracownika z niższymi kwalifikacjami zawodowymi oraz mniejszym doświadczeniem niż powódka, pomijając ją przy dobieraniu kadry pracowniczej.

Sąd I-instancji wskazał, że istotne znaczenie dla potwierdzenia, iż w przypadku zatrudnienia powódki nie zaszyły przesłanki przewidziane w art. 10 ust. 7 Karty Nauczyciela, mają zeznania świadka R. R., który od 1 lipca 2013 roku pełnił obowiązki dyrektora w pozwanej szkole i zawierał z powódką umowę o pracę. Jak wynika z jego zeznań, organ prowadzący nie nakładał obowiązku na dyrektora szkoły zawierania umów na czas określony z nauczycielkami pracującymi w oddziałach przedszkolnych. Świadek podał, że jedynie niepełny wymiar pracy powódki zadecydował o zawarciu z nią umowy na czas określony. Oznacza to, że w ocenie ówczesnego reprezentanta pozwanej, przy zawieraniu z powódką umowy o pracę na czas określony, nie zachodziły żadne potrzeby wynikające z organizacji nauczania. Dodatkowo świadek stwierdził, że przy zawieraniu z powódką umowy o pracę nie brał pod uwagę ewentualnego zmniejszenia liczby dzieci zapisanych do oddziałów przedszkolnych w roku 2014/2015.

Ubocznie Sąd Rejonowy zauważył, że pracodawca, w momencie rozwiązania stosunku pracy z powódką, posiadał już dokładną wiedzę dotyczącą ilości dzieci na rok szkolny 2014/2015. Brak kontaktu powódki z dyrektorem szkoły, nie usprawiedliwia podjętych przez niego działań.

W ocenie Sądu I-instancji strona pozwana nie udowodniła, że w przedmiotowej sprawie zaszła potrzeba wynikająca z organizacji nauczania, która uzasadniałaby zawarcie z powódką umowy o pracę na czas określony.

Mając powyższe na uwadze uznał, że umowa o pracę powódki została zawarta w sposób niewłaściwy, co skutkuje traktowaniem tej umowy jako zawartej na czas nieokreślony. Potwierdzenie takiego stanowiska znajduje miejsce w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 27 maja 1993 r. (I PZP 14/93, OSNC 1993/11/189) Sąd Najwyższy wskazał, że zawarcie umowy o pracę na czas określony, mimo iż nie zostały spełnione warunki przewidziane w art. 10 ust. 4 ustawy Karta Nauczyciela (obecnie art. 10 ust. 7), ma ten skutek, że umowę taką należy traktować jako zawartą na czas nieokreślony. Warto podkreślić, że już pierwsza umowa o pracę zawarta w sposób sprzeczny z powołanym wyżej przepisem, oznacza zawarcie umowy na czas nieokreślony /por. uzasadnienie do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 września 1999 r., I PKN 235/99, OSNP 2001/3/64/.

Konsekwencją takiego ustalenia była konieczność dopuszczenia powódki do pracy na stanowisku nauczyciela w (...)K. S. W. w K., w wymiarze 22/25 etatu, na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Podkreślił, że powódka zgłaszała pełną gotowość do świadczenia tej pracy.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu uzasadnił treścią art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013, poz. 461), a na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity, Dz. U. z 2010r., Nr 90, poz. 594, ze zmianami), obciążył pozwaną opłatą od pozwu w kwocie 1.510 zł (w.p.s.-30.192 zł x 5%), od uiszczenia której powódka zwolniona była z mocy ustawy.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana, zaskarżając go w całości i zarzucając naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 k.p.c. i 328 § 2 k.p.c. przez wadliwą ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie

i przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie nie zaszła potrzeba wynikająca z organizacji nauczania, która uzasadniałaby zawarcie z powódką umowy o pracę na czas określony, w szczególności:

a) nieprawidłowej ocenie dowodów w postaci:

-zeznań reprezentanta pozwanej T. N. oraz zeznań świadków K. A. i M. S. w zakresie w jakim zeznali, iż zawarcie z powódką umowy o pracę na czas określony było podyktowane tym, że funkcjonowanie w pozwanej Szkole oddziału przedszkolnego dla dzieci w wieku 3-4 lat każdego roku było uzależnione od liczby dzieci zapisanych do oddziału a istnienie przedmiotowych oddziałów w roku szkolnym 2013/2014 nie przesądzało o tym, że będą one funkcjonowały na stałe;

-zeznań reprezentanta pozwanej T. N. oraz arkusza organizacji pracy (...) S. W. w K. (wraz z aneksem) w zakresie w jakim wskazują, że w roku szkolnym 2013/2014 organizacja nauczania nie uzasadniała w ogóle zatrudnienia powódki w pozwanej Szkole a tym bardziej na umowę o pracę na czas nieokreślony, gdyż nauczanie w oddziale przedszkolnym dla 3 i 4 latków mógł prowadzić jeden nauczyciel na pełny etat (przewidziana liczba godzin nauczycielskich w tym oddziale wynosiła 25) a tym samym etat powódki został utworzony kosztem etatu K. B.

b) wywiedzenie niesłusznej konkluzji, że dyrektor pozwanej Szkoły przy doborze kadry nauczycielskiej na rok szkolny 2014/2015 powinien uwzględnić powódkę w sytuacji, gdy powódka nie kontaktowała się z dyrektorem Szkoły celem wyrażenia gotowości do dalszej pracy w Szkole i dyrektor Szkoły obiektywnie mógł przypuszczać, że powódka nie jest zainteresowana dalszym nauczaniem w Szkole.

W konkluzji wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu apelacji pozwana wskazywał, że organizacja nauczania w szkole uzasadniała, co najwyżej zatrudnienie powódki na umowę o pracę na czas określony (k. 122-125 a.s.)

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik powódki wniósł o zasądzenie kosztów postępowania przed Sądem II-instancji, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych (k. 140). Przedłożył spis kosztów, w których wskazał, że koszty dojazdu na rozprawę w dniu 13 stycznia 2016 r. wyniosły 212,29 złotych. Podniósł, przy tym, że odległość pomiędzy siedzibą jego (...)w B., a Sądem wynosi 127 kilometrów, a łączny dystans wynosi 254 kilometry, podróż odbywał samochodem marki B. o pojemności silnika 1995,00cm³(spis kosztów k. 143, kserokopia dowodu rejestracyjnego k. 145).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd odwoławczy w pełni podzielił. Sąd Okręgowy aprobuje również ocenę prawną dokonaną przez Sąd Rejonowy. Jak zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 maja 2007 roku (V CSK 37/07, Lex nr 442585), surowsze wymagania odnośnie oceny zgromadzonego materiału i czynienia ustaleń na potrzeby wydania orzeczenia ciąży na Sądzie odwoławczym wówczas, gdy odmiennie ustala on stan faktyczny w sprawie niż to uczynił Sąd I instancji. Inaczej jest natomiast wtedy, gdy orzeczenie wydane na skutek apelacji zmierza do jej oddalenia, a tym samym utrzymuje w mocy ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji. W takim bowiem przypadku, jakkolwiek wyrok Sądu odwoławczego powinien opierać się na jego własnych i samoistnych ustaleniach, za wystarczające można uznać stwierdzenie, że przyjmuje on ustalenia faktyczne i prawne Sądu I instancji, jako własne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że chybiony jest zarzut naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c. Uzasadnienie wyroku składa się z dwóch podstawowych składowych, tj. z podstawy faktycznej rozstrzygnięcia oraz wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia powinna

obejmować ustalenie faktów, które w ocenie sądu zostały przez strony udowodnione. Sąd powinien również wskazać dowody, na których się oparł czyniąc ustalenia faktyczne oraz przyczyny, które spowodowały uznanie innych dowodów za niewiarygodne i nie mające mocy dowodowej. Podstawa prawna wyroku wymaga przytoczenia przepisów prawa, na których sąd się oparł wraz z wyjaśnieniem przyczyn, dla których konkretne normy prawne zostały zastosowane do ustalonego stanu faktycznego i wskazaniem, w jaki sposób wpływają one na treść rozstrzygnięcia. Wbrew zarzutowi apelacji uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wszystkie powyższe elementy. Należy również przypomnieć, że zarzuty naruszenia przepisów postępowania, których skutkiem nie jest nieważność postępowania, wtedy mogą być skutecznie podniesione, gdy strona skarżąca wykaże, że zarzucane uchybienie miało wpływ na treść rozstrzygnięcia. Sąd Okręgowy w obecnym składzie w pełni podziela stanowisko, że skoro uzasadnienie wyroku, mające wyjaśnić przyczyny, dla których orzeczenie zostało wydane, jest sporządzane już po wydaniu wyroku, to wynik sprawy nie może zależeć od tego, jak zostało ono napisane i czy zawiera wszystkie wymagane elementy. W konsekwencji zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych przypadkach, w których treść uzasadnienia orzeczenia Sądu Rejonowego całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia (porównaj między innymi wyroki Sądu Najwyższego z: 27 czerwca 2001 r., II UKN 446/00, OSNP 2003, Nr 7, poz. 182; 5 września 2001 r., I PKN 615/00, OSNP Nr 15, poz. 352; 24 lutego 2006 r., II CSK 136/05; 24 sierpnia 2009 r., I PK 32/09; 16 października 2009 r., I UK 129/09; 8 czerwca 2010 r., I PK 29/10). W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja jednak z całą pewnością nie zachodzi.

Nieuzasadnione okazały się zarzuty naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez wadliwą ocenę materiału dowodowego. Wskazać w tym aspekcie należy, że zgodnie z art. 233 k.p.c., wiarygodność i moc dowodów Sąd ocenia według swego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak min. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27.09.2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906). Zaakcentować jednocześnie trzeba, że zarzucenie naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów może polegać tylko na podważeniu podstaw tej oceny z wykazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2004 r., sygn. akt IV CK 274/03, LEX nr 164852). Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 7 czerwca 2006 roku, sygn. akt I ACa 1407/05, LEX nr 278415). W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając (tak Sąd Najwyższy m. in. w orzeczeniach z dnia: 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, LEX nr 52753, 12 kwietnia 2001 r., II CKN 588/99, LEX nr 52347, 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, LEX nr 53136). Na płaszczyźnie procesowej, skuteczność zarzutu dokonania przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych, uzależniona jest od wykazania, iż Sąd ten wadliwie ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a tym samym naruszył art. 233 § 1 k.p.c. Na gruncie poczynionych wyżej rozważań, stwierdzić trzeba, że apelująca nie wykazała, aby Sąd I instancji naruszył powołany wyżej art. 233 k.p.c. Pełnomocnik pozwanej, wskazując w apelacji na błąd w dokonanych ustaleniach faktycznych, nie przedstawił żadnych argumentów, które mogłyby podważyć poczynione przez Sąd ustalenia, ani nie wskazał na jakiegokolwiek niespójności w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego czy też uchybienia polegające na wnioskowaniu w sposób nie korespondujący z zasadami logiki, czy doświadczenia życiowego. Wskazać przy tym należy, że uzasadniając naruszenie przez Sąd I instancji art. 233 § 1 k.p.c., skarżąca zasadniczo powieliła zarzuty zgłaszane w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, z którymi to zarzutami, w sposób wyczerpujący i trafny, rozprawił się już Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Okręgowy nie znalazł też podstaw do zakwestionowania oceny prawnej ustalonego stanu faktycznego dokonanej przez Sąd Rejonowy, którą również podważała strona skarżąca w treści apelacji. Przypomnieć należy, że z art. 10 ust. 5 Karty Nauczyciela (Dz.U. z 2014 r., poz. 191), wynika zasada nawiązania stosunku pracy z nauczycielem mianowanym na podstawie mianowania, pod warunkiem spełnienia przesłanek wymienionych w sześciu punktach tego przepisu. Nie jest sporne, że w przypadku powódki nie był spełniony warunek z punktu 6 tego artykułu, według którego nawiązanie stosunku pracy na podstawie mianowania jest możliwe, gdy "istnieją warunki do zatrudnienia nauczyciela w szkole w pełnym wymiarze zajęć na czas nieokreślony". Warunki te należy rozumieć jako leżące zarówno po stronie nauczyciela, jak i szkoły. Chodzi o możliwość podjęcia pracy przez nauczyciela w pełnym wymiarze zajęć i na czas nieokreślony z uwagi na jego indywidualną sytuację (zawodową, zdrowotną itp.), a także o możliwość zapewnienia nauczycielowi przez szkołę pełnego wymiaru zajęć na czas nieokreślony w związku z planem nauczania, obiektywnymi potrzebami i stanem zatrudnienia. W razie niespełnienia tej przesłanki, stosunek pracy z nauczycielem mianowanym nawiązuje się na podstawie umowy na czas nieokreślony w niepełnym wymiarze zajęć. Wynika to wprost z ustępu 6 art. 10 Karty Nauczyciela. Wyjątek dopuszczający zatrudnienie nauczyciela mianowanego na podstawie umowy o pracę na czas określony uregulowany został w art. 10 ust. 7. W myśl tego przepisu jest to prawnie możliwe tylko wówczas gdy zachodzi potrzeba zastępstwa nieobecnego nauczyciela lub potrzeba wynikająca z organizacji nauczania. Przepis ten, jako regulujący wyjątek od zasady, należy wyklądać ściśle. Zasadniczo zatrudnienie nauczyciela mianowanego na podstawie umowy o pracę na czas określony jest dopuszczalne tylko wówczas, gdy jest to konieczne w świetle wynikających z tego przepisu przesłanek. Taka wyjątkowa podstawa zatrudnienia nie może być zależna od uznania pracodawcy. Pojęcie organizacja nauczania z zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, należy odnosić do zasad funkcjonowania szkoły (liczby klas, rodzaju przedmiotów, liczby godzin lekcyjnych, liczby etatów, czasu nauczania poszczególnych przedmiotów, zmienności pracy szkoły), a nie do wykształcenia, czy umiejętności nauczyciela (wyrok z dnia 5 września 1997 r., I PKN 226/97, OSNAPiUS 1998 nr 11, poz. 328). Warunki organizacji nauczania, umożliwiające zawarcie z nauczycielem umowy terminowej, nie dotyczą w zasadzie organizacji szkoły, czyli między innymi, konieczności zapewnienia pełnego wymiaru czasu pracy nauczycielom mianowanym oraz rezerwacji możliwości takiego zatrudnienia nauczycielom pełniącym funkcje i przebywającym na urloпах, lecz odnoszą się przykładowo do ograniczonego wymiaru godzin nauczania określonego przedmiotu (wyrok z dnia 19 stycznia 1998 r., I PKN 487/97, OSNAPiUS 1999 nr 1, poz. 6). Potrzeby wynikające z organizacji nauczania (uzasadniające zatrudnienie nauczyciela na czas określony) mogą być spowodowane szczególnym charakterem prowadzonej działalności przez szkołę, w której występuje niepewność co do czasu prowadzenia określonej działalności, liczby uczniów, uzyskania zgody podmiotów zewnętrznych

Sąd I instancji prawidłowo przyjął, strona pozwana nie udowodniła, że w przedmiotowej sprawie zaszła potrzeba wynikająca z organizacji pracy nauczania, która uzasadniałaby zawarcie z powódką umowy na czas określony. Wbrew twierdzeniom strony pozwanej nie było wskazaną przesłanką, fakt że funkcjonowanie w pozwanej Szkole oddziału przedszkolnego dla dzieci w wieku 3-4 lat każdego roku było uzależnione od liczby dzieci zapisanych do oddziału a istnienie przedmiotowych oddziałów w roku szkolnym 2013/2014, nie przesądzało o tym, że będą one funkcjonowały na stałe. Jak, słusznie zauważył Sąd Rejonowy przyjęcie kryterium zawierania umów z nauczycielami, przedstawione przez stronę pozwaną w oparciu o art. 10 ust. 7 Karty Nauczyciela, doprowadziłoby do sytuacji w której zawieranie takich umów stałoby się zasadą, a nie wyjątkiem. Albowiem pozwana mogłaby utrzymywać, że nawet po zatwierdzeniu projektu organizacyjnego szkoły, jakaś część dzieci zapisana do oddziału, może jeszcze zrezygnować do momentu rozpoczęcia roku szkolnego. Byłoby to również sprzeczne z gwarancyjnym charakterem norm prawnych regulujących stosunek pracy nauczyciela mianowanego. Podnieść również należy, że zgodnie z treścią arkusza organizacyjnego na rok szkolny 2014/2015, liczba oddziałów przedszkolnych pozostała na takim samym poziomie jak w poprzednim roku szkolnym (2 oddziały), a liczba godzin przedszkolnych dla 3 i 4 latków pozostała na poziomie 25, zaś dla 5 i 6 latków zwiększyła się z 22 do 25 (łącznie 50 godzin w oddziałach przedszkolnych), a z tego 25 godzin (5 i 6 latki) przydzielono nauczycielce B. R., natomiast pozostałe 25 godzin w oddziale przedszkolnym 3-4 latków pozostało nieobsadzonych. W związku z powyższym nie było żadnej niepewności co do kontynuowania zajęć. Zwłaszcza, że pozwana zatrudniła na miejsce powódki inną nauczycielkę. W związku z powyższym apelująca nie wykazała, aby można było uznać, że pozwany mógł zatrudnić powódkę na czas określony z zastosowaniem regulacji z art. 10 ust 7 Karty.

Bez znaczenia było to, czy powódka kontaktowała się z dyrektorem Szkoły celem wyrażenia gotowości do dalszej pracy w Szkole. Okoliczność ta nie miała wpływu na obowiązek wynikający wprost z art. 10 ust. 6 Karty Nauczyciela – tj. obowiązek zatrudnienia zgodnie z bezwzględnie obowiązującymi przepisami Karty Nauczyciela (art.10 ust. 5,6 i 7 KN). Okoliczność ta może mieć znaczenie w wypadku domagania się przez powódkę wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

Zaznaczyć należy, że Sądowi II instancji znana jest treść i Sąd w tym składzie podziela uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2013 r. I PZP 3/13; zgodnie z którą w wypadku zawarcia z nauczycielem umowy o pracę na czas określony przy braku ustawowych przesłanek z art. 10 ust. 7 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela, nauczyciel ten może żądać ustalenia istnienia stosunku pracy (art. 189 k.p.c.). W sprawie tej jednak przy braku zaskarżenia wyroku przez powódkę i braku takich zarzutów w apelacji pozwanego wyrok nakazujący pracodawcy dopuszczenie powódki do pracy winien się ostać.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy - art. 98 k.p.c. i zasądając ich zwrot od przegrywającej spór pozwanej na rzecz powódki. Do kosztów tych zaliczono koszty zastępstwa procesowego na podstawie § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów niepłatnej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.), jak również zwrot kosztów podróży pełnomocnika strony powodowej. Wysokość kosztów podróży Sąd ustalił na podstawie art. 91 w zw. art. 85 ust. 1 i art. 86 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.) i w oparciu o zasady obowiązujące przy obliczaniu należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży na obszarze kraju określone w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002r. - Dz. U. nr 236, poz. 1990, ze zm. Dz. U. z 2013 r., nr 167). Podstawą zasądzenia zwrotu tych kosztów na rzecz powoda była treść przepisu art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy w Lublinie orzekł jak w sentencji wyroku.